in essendo, ut fr̃a ē complementum m̃æ, t proprietas in operando ut
intellectus Angeli, neq̃ maj, dicit, q̃dq̃ sit et eo. Vñ fin̄ ē ul-
ptem Dei naliem ꝑ creandi aliq̃m entitatem ēt extendi ad
illi ꝑbenda sua complementa nalia; et consequenter supposito q̃d
decernat producere talem entitatem sine complementis postulatis a
nã, iam id decerneret ꝑ absptem ꝑter nalem nã exigentiæ
talis entitatis.

Sectio 2.a

Quomõ nã appetat frãs substantiales.

Adverte 1°: duplicem a philis dari assignari appetitum unum
physicum, seu innatum, alterum vitalem, seu elicitum: appeti-
tus innatus, talis dicitur ab eo, q̃d connaturaliter in nã nascatur,
ē q̃libet propensio, seu inclinaõ a Deo nã ingenita in bonũ
suum: appetitus elicitus ē actus q̃ aña media cognitione bonũ
suum prosequitur. Solus appetitus elicitus ē proprie appetitus, inna-
tus vero solũ improprie, et metaphorice talis dicitur.

Adverte 2°: appetitum elicitum ēē triplicem: primus dicitur
desiderii, et ē q̃ prosequitur bonũ absentem, ut absens: 2.us dicitur
gaudii, et ē q̃ fertur in bonũ absentem, ut praesens: 3.us dicitur
simplicis complacentiæ, et ē q̃ fertur in bonũ 2.um seu praescindendo ab
illius praesentia, t absentia: sic et ī proportione philosophandum
in appetitu innato; si ī bonũ, seu perfectio rei est q̃ agitur absit, di-
citur talis appetitus desiderium, si adsit, dicitur gaudium, seu
fruitio; si vero tale bonũ sumatur 2.um se dicitur ille appetitus
simplex complacentia, seu amor.

Adverte 3°: appetitum innatum in una re ad aliam
ēē q̃d diversum a rē transcendentali, minus qi late patere 1.um
q̃m 2.um: nam appetitus, ut dixi ē propensio, seu inclinaõ ad

hendum sibi debitum, et connaturale bonum, ut propensio lapidis ad centrum, at vimis transcendens non curat de habendo tali, sed sub se illo connectitur, et neq. extenditur ad solum bonum et perfectionem connaturalem debitam rei, sed etiam ad indebitam, imo ad id, quod non est perfectio; nec propterea qua est essentialiter connexus cum negotio sui, non tamen illam appetit. Adverte tandem, appetitum de quo hic loquimur, non debere in materia erga formas substantiales, esse innatum, et non elicitum, ut iam adverti.

Subsectio 1ª
Ut materia appetat formas absentes.

Sit resolutio materia appetit appetitu desiderii formas substantiales absentes. Ita communiter R.R. et S.L. tractatu 1º num. 248, Oviedo, et alii. Probatur 1º, quia forma substantialis absens est bonum, et perfectio materiae: ergo est appetibilis ab illa. 2º quia materia appetit vicissitudinem generationum: ergo materia appetit formas absentes appetitu desiderii. Probatur consequentia; quia talis vicissitudo, tamen non fit nisi per acquisitionem formarum absentium. Antecedens ostenditur; quia vicissitudo generationum est bonum universi, et per consequens materiae 1ª, cum bonum totius sit bonum partis; at non assignabilis non est alia pars universi, quae hanc vicissitudinem exigat praeter materiam: ergo etc.

Argues 1º pro parte contraria: materia non potest naturaliter habere aliam formam, nisi corrumpatur praesens: ergo si appetit absentem appetit corruptionem praesentis: sed hoc est absurdum, siquidem nihil appetit corruptionem sui, cum id sit malum rei. Nego consequentiam; et si materia dum appetit formas absentes non praevideat corruptionem praesentis, illam non appetit, et quamvis

talis corruptio reqta e pacidens ex introductione novæ fæ, n. tn
intendit a mã sd generãoẽ.

Q dicques: qiquens appetit corruptionem qentis 2rio
transeat, 1rio, nego cãm; nam 1rio sd intendit novam ge-
nerõem, et pacidens corruptionem fæ qentis, qtes utraq: valeir
n. pot appeti sit, in q nihil e absurdi: sicut q 1rio appetit
furtum, n. appetit 1rio amissionem gra, et pœnas infe-
rni, lz utrumq; illud malum sequit peccatum, qd appetitur.

Argues 2o: nihil pot appetere malum: sd si mã, dum
e sub fæ nobiliori, appeteret fam absentem ignobiliorem,
malum appeteret: gõ xno. Pr minor, qa minus bum
respective ad majus bum, dicit malum. Nego min, eius
qi pbõem, minus n bum n. sd simpliciter, sd respective ad
majus bum n. e malum, sd tantum minus bum; at vo mã
n. discernit inter majus, et minus bum.

Instes: qhabet majus bum, n. appetit minus, presertim
si p acquisitionem minoris boni debeat amittere majus: gõ mã
dum e sub fa nobiliori, n. appetit absentem ignobiliorem.
R. 1o, ans sd ee verum in appetente previa cognitione,
ac pin discernente inter majus, et minus bum. R. 2o: mi-
nus bum posse appeti ex suppositione, qd majus bum
amittatur; at mã appetit fam absentem n. hendam p
nunc, sd post destructionem istius, qm mõ het; neq; a-
ppetit destructionem istius 1rio, et p se, sd sd. 2rio, et pac-
idens, qtes appetit vicissitudinem generõum.

Argues 3o: mã negt sd qenti heve fas ab-
sentes: gõ illas n. desiderat, qndo het unam. Pt fu-
strados? maltis, illud desiderium mã ad fas absen-
tes ee oditionatum, hoc, si amiserit fam, qm het:

hac solutio tribuit mã descriptionem q̃m n. hẽt a Ḍ-
ti appetitum mã ad fras absentes ẽẽ absolutum: nec ob-
stat, qd illas n. possit hẽre ĩ pnti; nam illius ẽ abi-
jiũ ad aliis contrarios agentes, et dispersus circa id obiectum;
vel sistas ẽt ad amorem et odium, tt paciens n. possit
hẽre utrumq. sit, sicq̃ id fuerit ex renitã aium.

Inferes: gõ si mã sub una frã appetit alias, pa-
titr violentiam, ĩ sit privata sua pfectione natli. Nego
illatum. Instas: hanitas Christi Domini xª. plures
S.T. ex eo patitr violentiam qa tt terminatr p subsistam
Verbi Dini psentem, adhuc appetit subsistam nalem
absentem: gõ ẽt mã iª. patietr violentiam, ex eo qd tt
informetr p unam frãm psentem, adhuc pror appetit
nalis absentes.

Ad solutionem adverte: violentum, ut witer dicitr,
ẽẽ illud, cuius principium ẽ extra passo n. conferente uim
sed renitente: uñ ad violentiam requuntr duo: 1um, qt
passum, t n. cẽt frãm, qm hẽt, t illam n. recipiat nalr;
2um, qt extra seipsũ privetr alterius pfectionis debitæ, qro-
tatr.

Ad datũ antẽ, et q in Mysth. nandõ uaim: et rãõ ẽ,
qa hanitas Christi Domini ita terminatr p subsistam Ver-
bi, ut nec illam cẽt, nec illam recipiat nalr imo p illam im-
pediatr a pfectione nali, vñ qd mirum, si patiatr aliqlem viol-
entiam: mã uõ informata p unam frãm nalem illam cẽt si
ẽ matis, t illam recipit nalr, si ẽ spiritualis: uñ n. patitr
violentiam, sicqd tt p frãm psentem impediatr, ne alias recip-
iat, tñ n. reluctatr frã psenti, imo et illa complacet, sed t
illam cẽt, t recipit nalr. Multi tñ etc. nant, hanitatem
Christi Domini pati violentiam ex eo qd subsistã D. pfectioni
ms suppleat psum.

Arguës 4°: mā dum hēt aliqm frām substialēm sibi unitam hēt pfecte saciatum appetitum: gō n. appetit appetitu desiderii frās absentes. Disgō ans dum hēt tr.ⁿ, hēt appetitum saciatum, dō ans: appetitus n. gaudii fertr in bum pseng, et mā dum hēt unam frām substialēm, aliam negt hēre naliẽr: hēt saciatum appetitum desiderii, nego ans; nam s' mā ēt feratur in uicissitudinē generoum, ssegnter ēt ferri debet in frās absentes. Alii dīcūt, appetitum mā sub una frā, quipue si sit nobilissima ēē saciatum intensiue, n. aũ extensiue; nam s' appetitus sit ad oēs frās, adhuc appetit absentes, qn plene saciet p unam, tt nobilissimam; sicut tt illius hēat nobilissimum aīm, adhuc sseruat pṡaīm, et appetitutum ad aīmuium bem.

Subsectio 2.ª

Vt mā sseruet appetitum desiderii ad frās amissas.

R. affrē s' p. Hurtado dess. 2.ª n.° 35. Pr.° 1.°, qa appetitus mā nihil aliud ē, qm entās ipsius mā: sd hde seu ē eadem, sẽ frā corrumpatr, sẽ n. corrumpatr; 2.° qa etiā mā ē ēē uis transcendens ad frās, st hic uis transcendes ē appetitus ipsius mā: gō si pseuerat etiā mā, ēt pseuerat appetitus in illa: etenim si frā corrupta iterum totu reproducatr, n. minus illam naliẽr recipiet mā p nouam unionem, qm s' ī.ᵒ recipit.

Argues P. Arrig. 1.°: n. datr appetitus nalis ad rem absẽ impossibilem naliẽr: sd ē abiē impossibile naliẽr, qd mā recipiat frās semel amissas: gō n. hēt appetitum desiderii ad illas. Nego maj: nam appetitus mā ē ad bum possibile naliẽr q ad substiam, tt n. q ad modum, id ē sufficit, qd

bum sit in sua entate nat[ura]le, et q[uo]d ad modum sit sup[er]nat[ura]le; for[m]a n[on] postquam perit, adhuc e[st] ens essentialiter reale ac p[ro]inde abs[olut]e, et simpliciter possibilis, siq[ui]d[em] eius entitas realis e[st] capacitas ad essendum, ea v[er]o for[m]a sic corrupta h[ab]eat eandem capacitatem ad essendum, q[ua]m habebat antequam i[n] p[ro]duceretur, ideo in m[ateri]a datur appetitus ad talem for[m]am.

Nam ut b[e]n[e] h[ab]et Hurtadus, si for[m]a adhuc e[st] possibilis, adhuc continetur in virtute causarum naturalium, siquidem illa possibilitas, q[ua]m h[ab]et, e[st] i[n]dependentia a suis causis in q[ua]s continetur vi[rtute] causativa, et receptiva talis for[m]ae: ergo in m[ateri]a remanet ratio p[otenti]ae naturalis ad for[m]as amissas, et consequenter desiderium ad illas, et sint supernaturales q[uo]ad modum, in entitate v[er]o naturales: sic caecus appetit visum amissum in entatem naturalem, et q[uo]ad modum supernaturalem; ergo nec impossibilitas eius q[uo]d accidens, et ratione vestigii exercitii Dei non tollat appetitum a m[ateri]a, p[ro]b[a]t, q[ui]a Deus de facto decrevit n[on] p[ro]ducere multas for[m]as, et tamen m[ateri]a h[ab]et appetitum ad illas, et ex suppositione decreti sint impossibiles.

Instat Arrig. e[ss]e for[m]am ab[solut]e possibilem dici duo nempe entatem for[m]ae, et negationem i[ll]a amissionis: sed for[m]a sic amissa n[on] h[ab]et negationem i[ll]a amissionis, ut p[ate]t: ergo n[on] h[ab]et ab[solut]e possibilitatem naturalem, et consequenter m[ateri]a illam n[on] appetit. Nego maj[orem], nam ut for[m]a sit ab[solut]e naturaliter possibilis, sufficit, q[uo]d adhuc contineatur in virtute m[ateri]ae et q[uo]d 2[u]m se sit naturaliter proportionata, ut illam compleat, ac perficiat; q[uo]d q[uo]d sit de negatione i[ll]a amissionis, q[uo]d accidens refertur ad absolutam, et naturalem

possibilitem talis formae, sicut, ut supra dixi, et decretum consequens Dei et numquam placenda certo forma, illam reddat numquam exstituram, tamen praecideris se habet, ad hoc, ut non habeat naturalem appetitum desiderii ad illam: ergo est non ratio in amissionis praecideris se habet ad hoc, ut non dicatur absolute, et naturaliter possibilis.

Sicut ergo forma supponens decretum Dei et numquam extendo praecise ab inspecto, et absolute est naturaliter possibilis, et appetibilis et sic praecideris, et ab eisque, et ex suppositione est impossibilis; ita etiam si esset amissa praecise ab inspecto, et absolute est naturaliter possibilis et appetibilis, et sic praecideris ab eisdem, et ex suppositionibus: ex suppositione, inquam, quod rerum natura, et Deus se illi accommodans, decreverit, ne idem individuum formae hic redderet ad orbis theatrum, ut sic ex varietate rerum pulchresceret universum: unde soles forma adhuc manent naturaliter possibiles, et appetibiles a materia.

Urget fortius: possibilitas naturalis mea ubicationis in hoc loco dicit duo: nempe hanc ubicationem, quam hic habeo, et negationem alterius ubicationis in alio loco, siquidem naturaliter non possumus esse in duplici loco: ergo etiam possibilitas naturalis, et absoluta formae dicit entitatem talis formae, et negationem istius amissionis.

Nego antecedens; nam tametsi ergo sim replicatus centum locis, adhuc naturaliter, et absolute possum acquirere hunc locum: ergo mea ubicatio naturalis hic non dicit negationem ubicationis in alio loco; et si naturaliter non possim ubicari hic, nisi ex natura rei desino ubicari alibi, id sit est ex mea limitatione, sicut ex limitatione materiae provenit, quod non possit naturaliter habere novam formam nisi amittendo praesentem.

Replicabis

Respondetur: nos n. habemus appetitum elicitum circa res cognitas, ut impossibiles et gaudens: ergo nec materia habebit appetitum innatum ad formam impossibilem gaudens naturalis ratio est, et ratio est, quia appetitus elicitus tendit ad res supponendo essentialem cognitionem quae attingendo rem, ut impossibilem impedit talem appetitum saltem efficacem ad illam; at vero appetitus innatus, qui sit pura natura, seu propensio respicit obiectum 2.um re, quod appetitus nulla ratione potest impediri, quamvis illius exercitium ab extrinseco impediatur.

Imo retorquetur argumentum, appetitus innatus ignis, et aliorum, adhuc sub actu dilectionis, et odij permanet ad actum agentis, vel amoris. ergo et appetitus materiae adhuc sub una forma, manebit ad alias et amissas.

2. Infert: ergo si materia appetit formam amissam, resurrectio non erit supernaturalis, seu miraculosa. Nego illationem, ut non sit supernaturalis seu miraculosa quoad modum, sufficit, quod homo iterum existat sine operatione maris, et feminae, et sine congruis dispositionibus: sic non dicuntur supernaturalia quoad modum illa, in quibus Deus infringit legem statutam á natura, ne idem individuum bis redeat ad universum.

Subsectio 3.a
De modo et appetitu gaudij materiae erga formam.

Sit resolutio: materia appetit appetitu gaudij formam praesentem. Probatur, quia forma substantialis, quamdiu illa sit, dum est in materia, est eius bonum praesens, seu possessum: atqui appetitus gaudij fertur in bonum praesens, et possessum: ergo etc.

Obijcies 1.o: iste appetitus gaudij non distinguitur ab ipsa materia: sed materia semper est eadem, sive forma sit praesens, sive absens: ergo semper eodem appetitu appetit formas, et praesentes, et absentes; ergo tenet

appetitu gaudii, aut complacentiæ, aut desiderij à Deo: Ergo maj: appetitus gaudij n. distinguitur à mã 2.um suam rem exigentem, et id, qd dicit in recto, qddõ; 2.um rem exigentem, et id, qd dicit in obliquo, neqs maj: appetitus n. mæ tam gaudij, qm desiderij integrati, seu saltem connotat ipsam fõrm præsentem, t absentem; sicut appetitus elicitus tam gaudij, qm desiderij dicit essentialem ordinem, et requirit natiõ, qd obiectum sit cognitum ut præsens, t ut absens.

Obiicies 2º: appetitus supponit indigentiam: sed mã n. indiget fõrã, qm possidet, nihil n. indiget illo, qd hẽt: ergo mã n. appetit fõrm, qm hẽt. Dist. maj: appetitus desiderij supponit indigentiam, cõdõ, i. n. rei absentis; appetitus gaudij, nego: qa hic ẽ solũ rei præsentis, et possessæ.

Adde, qd mã ex sua insequia rẽ indiget fõrã tanquam suo ornamento, et complemento, qm indigentiam sẽr t se hẽt, t fõrã sit absens, t præsens.

De dãm. appetitu complacentiæ mæ erga fõrm.

Sit resolutio: mã hẽt appetitum simplicis complacentiæ in casu qlibet fõrã substantialis, tam absentis, qm præsentis. Prob: qa appetitus simplicis complacentiæ in fõrã nihil aliud ẽ, qm impotentia, et essentialis propensio, seu inclinatio mæ ad bonum, et perfectionem propriam: sed oẽs fõrã, t præsentes, t absentes sunt bonum et perfectio naturalis mæ: ergo in illas oẽs fertur appetitu complacentiæ, n. magis in hanc, qm in illam, sed æqualiter in oẽs. Confirmatur, qa appetitus simplicis complacentiæ abstrahit à præsentia, t absentia fõrã, dum mã impossibilis n. sit: ergo fõrã, q sunt fõrã, n. sint impossibiles, appetitus mæ fertur abs in illas.

Suplicit.

Opponeȷ 1.º: si mã appetit oēs fraȷ substantiaȷ possibileȷ appetitu complacentiæ, & hæ sint infinitæ, sequi, q̄d appetituȷ mã infinituȷ sit, q̄d impleat: ḡo n̄ oēs illas appetit. Nego seqlam; sic visio Beata respicit infinitum obiectum, nempe Deum, qn tn̄ in se sit infinitã, cũ respicit infinitaȷ effectuȷ, q̄s capax ē producere, qn talis capacitas infinita sit, & sic ꝑ aliis.

Opponeȷ 2.º: oēs fræ n̄ possunt sit recipi in mã; ergo eas oēs n̄ appetit appetitu complacentiæ. Nego conām: quia appetituȷ simplicis complacentiæ abstrahat à præsentia, & absentia fraruñ, sufficit, q̄d mã sit capax eas successiue recipiendi.

Instaȷ: si mã appetit oēs fraȷ, sit illas appetit ad hoc impleat: ḡo &c.ª Respondeo mãm sit q̄d appetere oēs fraȷ simultate se habentē ex pte ipsiuȷ appetitus, si mã; n̄ aũ ex pte obiecti, seu receptioñ oium fraruñ; illas n̄ tantum appetit successiue habendas. Instabis iterum: mã completur p unam tantũ frãm: ḡo n̄ pluȷ appetit. Dist. añs: completur, id ē fuit unum ens completum, Cõ; completur eius capacitas, seu appetituȷ, qm hēt ad suam perfectionem, nego añs.

Opponeȷ 3.º: mã appetit appetitu complacentiæ fraȷ substantialeȷ, ut illas hēat, et p illas perficiatur: ḡo talis appetituȷ includit necessarium præsentiæ fraruñ. Nego conãm. mã appetituȷ simplicis complacentiæ, ut dixi, tendit in obiectum mere ut sic, id ē in obiectum neq̃ ut præseȷ, neq̃ ut absens, sed qm potest stare ĩ illo ut præsente.

Subsectio 4.ª

An mã æqualiter oēs fraȷ appetat.

Resolutio sit: ma aeqlr respicit oes fras appetitu simplicis complacentiae, id ē n: magis hanc, qm illam. Ita Arrig. hic disp. 2a sectione 4a n.o 42, Bona spes a qi, qa ide fra appetit a ma, qa cplet substialr ipsam mam et se esialr insplectam: id qz qsi fra substialis, ie haec, ie illa cplet esialr mam: qo aeqlr oes appetit: qa aut fr sint alia aliis pfectiores n effi(ci)t ut una ma ea...iurem ... et inaeqlr appetat talis n maior pfectio hēt se oino gaudens ad cplementum substiale mae, nequ ab una magis cpleti, qm ab alia.

Confirmatur 1o, qa si ma inclinaret et se magis ad frm pfectiorem, qm imperfectiorem, qndo ēēt sub fra imperfectiori; appeteret et se ivie, et n gaudens eius destructionem, ut pote impeditiue maioris boni, et ad qtitatem ma et se magis inclinat, cu ēēt minus contempta, et qii uidentata sub tali fra impfectiori, et sub pfectiori magis ctempta, et satiata, viniqz veniret de se illam relinquere, qd oia sit absurda.

Confirmatur 2o: qa lz fra natis in se sit magis bonum, et pfectior, qm fra equi, in ru ma magis bum n ē: qo ma n illam magis appetit, qm aliam. Confirmatur: qa ma ex na sua ē destinata ad bum, et pfectionem universi, qd cpsit maxie in varietate, et uicissitudi generoum: qo ma et se fa inclinat ad hanc uicissitudem, in ea qi cpsit eius pfectibilitas, ac pin n magis in hac, qm in illa fra.

Alij hic dispunt, dicuntqz, qd si spectetr bum ipse, qd ē in ma primariam, tunc ma appetit aeqlr oes fras; in bum vade, qd ē in ma ...; tunc ma appetit inaeqlr. Rao 1a ... sunt ex dictis: rao

2.ª pbs est; qa quelibet res appetit sibi bonum perfectius: sed aia natis est perfectius bonum, quam fra matis: ergo etc.

Dices 1.º: omnis res inclinat magis ad sui perfectionem: sed major perfectio mae est fra perfectior, quam imperfectior: ergo etc.

Disting. mai: omnis res inclinat magis ad sui perfectionem 2.um inclinationem partem, conc.; 2.um inclinationem vim, nego: nam bonum vie preferri debet parti, presertim are, quae sit comoditati, et utilitati Universi destinata. Vii fra perfectior magis inservit ad generorum uiositatem, ideo magis perficiat ut bonum parti, non magis perficit ut bonum vie, quae etiam res ipsa non est a na destinata specialiter ad bonum universi magis inclinat ad sui majorem perfectionem, non tn quae destinata est in bonum vie, ut est vie subtum, nempe ma.

Inferes: ergo ma est in statu violento, quando est sine fra nati, et est sub mati. Nego illationem, nam carere fra oium perfectissima non facit violentiam, requiritur n. quod ipsa patereat violentiam, dum non hit suam oium perfectissimam. Ideo quod bonum vie, quod est 1.rium in ma preponderat, tt heat parte, quod est id quod 2.rium sui ma.

Urgebis: tt lapis ascendat propter bonum vie ad impediendum vacuum non desinit in praxi pati violentiam. Resp. lapidem ascendere contra inclinationem nalem; ma vero contra inclinationem nalem non recipere fram. Deni sit ut ad arguum in positum Disting. 2.º mai: omnis res magis inclinat ad sui perfectionem, si inclinet, et appetat cum cognitione, conc.; si inclinet, et appetat sine cum cognitione, nego: nam res, quae inclinat sine cum cognitione

tione ferti in bonum quin examinet majoritatem, vel minoritatem boni, sed fertur tantum in bonum, nulla tamen habita ratione ad illius qualitatem; at vero res, quae inclinat per suam cognitionem, et hoc cognoscat majus, et minus bonum, ideo potest res appetens inclinare ad majus bonum relicto minori; materia vero appetit primo modo, non tamen 2.o ~

Dices 2.o: ex hac doctrina sequi, quod materia non appetat determinate omnes formas, id est hanc, et illam, sed indeterminate, id est hanc vel illam. Nego sequelam: quia licet materia aequaliter appetat omnes formas, id est non magis hanc, quam illam hoc non tollit quominus determinate omnes appetat, et aequaliter: ratio est, quia omnes sunt in individuo, seu determinate sunt bonum materiae et potest illas naturaliter determinate recipere, licet non collective, sed successive: ergo omnes determinate appetit ~

Confirmatur, quia una respicit determinate omnes effectus, quos potest producere, v. g. ignis omnes calores, licet ex se non magis sit determinatus ad producendum hunc, quam illum calorem, sed aequaliter sit determinatus ad omnes non collective, sed divisive sumptos, determinatos non effectus qui ad individuum pertinent a Deo: ergo similiter licet materia aequaliter inclinet ad omnes formas successive habendas, et non magis in hanc quam in illam; in quamlibet nihil ominus determinate inclinabit ~

Illud hic advertendum est, quod dicitur, materiam aequaliter appetere omnes formas debere summi materiam 2.um se spectatam, sicut aiunt, nude sumptam; nam si summatur, ut iam disposita ad hanc determinatam formam, vel in specie, vel individuo, clarum est magis tunc talem formam appetere, quam alias: cum hoc pervenit ex ipsis dispositionibus, quae de se sunt exigunt talem formam, non vero ex ipsius natura materiae, in quo ipsa nos de illa loquimur: 1.us ille appetitus potest dici primus, et non est de essentia materiae; hic 2.us vero ratius; quod quod est de eius essentia ~

Subsectio 5.a

Vtrum materia respiciat formas sub conceptu generico?

In qualibet anima v.g. in anima rationali datur ratio formae substantialis, quae est conceptus genericus; datur etiam ratio spiritus, quae est conceptus specificus; datur tandem differentia huius animae Petri, quae est conceptus individuans. Difficultas modo est: Vtrum materia respiciat formas solum sub conceptu generico, nempe formae substantialis? An vero id respicere formas tam sub conceptu generico, specifico, et individuali.

Ita communiter Arriaga in physica disputatione 2.a, n.o 26. Probatur 1.o, quia materia respicit formas eo modo, quo illas recipit, vel potest recipere: sed illas recipit secundum omnes gradus inclusos in ipsis formis: ergo illas respicit secundum gradum genericum, specificum, et individualem.

Probatur 2.o quia gradus genericus non distinguitur a parte rei ab individuali: ergo non potest a parte rei respici unus, et non alius, nam a parte rei non est unus, et alius, quod si illud tantum efficiat, est quia habet rationem magis abstractiuam, quam non habet materia. Confirmatur, quia materia respicit formam, quatenus facit unum per se cum materia: sed efficit unum per se cum materia sumpta forma secundum gradum genericum, et individualem: ergo. Dices: id esse identice, et non formaliter. Sed contra: unum per se physice fit per unionem: sed unio a parte rei physice terminatur ad rem singularem, et identice ad rem totam: ergo non identice, sed formaliter respicit materia formam secundum gradum differentialem.

Idem con.r Rianturus S.I. in physica tractatu 1.o n.o 131.

16

i ꝑ Rubio traitu 1° d mā, qōe 2°, et sic dicit 2° si in aīa rāti ōni ꝑ rō spiritus n ēēt fōa substantialis, minime respicere ti āmā, et si ēēt rāō fōæ substantialis cognita rōe spiritus, ꝑ perfectatis āmā respiceret: qō rāō fōæ substantialis respicit 1° ā mā, rāō uō spiritus tanctum pacidens et maler. A qd si in aīa rāti ōni spiritus n ēēt fōa substantialis n respiceret ā mā.

Sed addo, qd si in aīa rāti ōni n ēēt rāō fōæ substantialis, et n talis fōæ substantialis, sicut spiritualis, n respiceret adhuc ā mā; nam respicit ut receptibilis, et n ē receptibilis in mā ꝑ rōem ūem fōæ, sd ꝑ rōem fōæ singlem, nam recipit ꝑ unionem phicam, et eod respicit, ꝑ recipit, qd qd sit d nostris ꝑpositionibus Abriuij. Deīn 2°: quo ecu- ulus n respicit colorem in cōi, sd in parti, id ē hunc, ꝑ illum colorem in induō, ē n esialis pōa intuicā: qō ide dm d pōa mā, ꝑ ēēt phicā.

Dicit 2°: apponendo explum pōæ intellectiuæ, et pductiuæ, nam hæ sot respiciunt aiam realem sub ꝑpitu pducibilis, et intelligibilis, et n sub ꝑpitu spiritus, ꝑ perfectatis: qō dem dm ē d mā. Hoc arguim confundit pōam intelectiuam, et pductiuam; nam intelectiua iāt ꝑ asem intenꝑionalem, pductiua ꝑ asem realem: 1ª ē pōa abstractiua, et terminatur ad rem ūem; 2ª n ē abstractiua, et ido terminatur ad rem singlem; et mā n hēt se, ut pōa intellectiua intensionalis, sed ut pductiua, et realis.

Sectio 3ª.

De unitate, seu distinctione materiæ.

Prima diffas è: v oẽs mã sublunares sint eiusd. ex spẽi infimæ è Ar. assẽe s.º iõi apud S. Th. traitu i.º n.º 176 Felles, Arrig. disp. 3.ª n.º 149; pt, qa oẽs mã sublunares, q sũt factæ dantẽ sũt capaces earundem frarum, eodemq mõ ab illis informantẽ: gõ oẽs sũt eiusdem spẽi. Ans pbt ex ipsa experiẽa, uidimus ñ ex lapidibus fieri ignem ex igne cineres, ex cinere terram, ex terra plantam, ex planta pomum et sic de alijs. Pt cõa qa nullum aliud huius fuerint diuersitatis, aut unitatis mã: gõ ka.

Obiicies iõ: mã specificatur ab ordine, id è sumunt suam unitem, et diuersitem ab illis: sed frã sublunares sũt diuersã spẽi, ut ss n pbt: gõ et mã. Resp. dist.º maj; mã sumit suam specificatiõem à fris, put stant sub eodem mõ informandi separabiliter, q mijs postulati ex inspecã rõe ipsius mã, sdõ; a frijs nude sumptis, neg. maj: sic piã specificatio ab actu, et uti diuersis spẽ, cũ ab effibus q ut stant sub alijs rõe frati.

Adde, qd argum pbat sed ẽe mijs spẽi diuersis, quat sũt frãe, qd contrat experiẽ.

Insistis: frã sublunares, sũt heant eundem mũm informandi mãm, attñ sũt diuersæ spẽi gõ siliter mã. Neg conam: diuersã rõ è, qa frã heñt diuersas in spẽi proprietates, et operões, ac pin mirum n è, qd sint diuersæ: at uõ oẽs mã respiciunt easdem fras, et sub eodem mõ informandi.

Adde, qd diuersitas materiatum n. reqrit ad diuersitem compositorum, reqrit uõ diuersitas frarum, sicqd xª cõe axioma auij è, q dijguit.

Obiicies 2º: frã sublunares sũt infinitæ: gõ n pbt mã sublunaris ẽe eiusd receptiua, aliũ ẽẽt infiniti. Resp. dato antẽ, rando cõam, neg. ex iñ seqũ, qd mã heat uirtem

infinitam, nam est principium efficiens, potest producere plures, et plures calores in infinitum v. g. ignis, et similiter illius, quod in infinitum alius speciei diversos, quamvis tamen eius entitas sit infinita. ~

Obiicies 3º: si materia sublunaris sit eiusdem speciei [illegible], quod hominis, et bovis non differant specie, siquidem includunt materiam, quae taliter non differt. Resp. neglamus, nam [illegible] homo, et bos non differant 2am omnes partes, hoc non tollit quod minus absolute, et simpliciter differant specie; sicut, ut aliquid differat numero ab alio, sufficit, quod 2um aliquam partem differat, quamvis etiam illa duo non sint absolute unum; sic etiam, ut aliqua differant specie, sufficit, quod 2um aliquid taliter differat, quod si talis pars sit principalis; at vero anima hominis, et bovis specie differunt, et est illorum pars principalis. ~

Obiicies 4º: materia formicae non est capax recipiendi formam elefantis: ergo non quaelibet materia sublunaris est capax recipiendi omnes formas. Distinguo antecedens per se, et absolute, nego antecedens: ex defectu dispositionem, concedo antecedens; si enim talis materiae grandior addatur quantitas, et iungatur alia materia, poterit informari forma elefantis. Adde, per nutritionem materiam formicae fieri posse materiam elefantis.

Subsectio 2ª

Utrum possibilis sit materia sublunaris specie diversa?

Quaestio est contra Hurtado in physica disp. 2ª nº 48, contra Arriaga, contra Oviedo, contra Oviedo, contra S. et. [illegible], quia nulla in hoc apparet repugnantia. Demonstratur, quia quae repugnantia assignari potest in eo, quod sit possibilis una materia, quae ex natura sua non possit informari omnibus formis sublunaribus, quae potest informari materia, quae de facto datur, sed potest aliqua, et quae possit, et petat informari pluribus: sed talis materia foret diversa speciei ab hac, quae de facto datur, siquidem diceret